

Till minne av Helena Grünfeld

Helena föddes 1 juli 1949 i Malmö, Sverige.
15 juli i år gick Helena bort, efter en lång tids sjukdom,
här i Melbourne, Australien.

Helenas mamma överlevde förintelsen och kom till Malmö med Röda Korsets vita bussar 1945. Hennes pappa flydde Ungern 1939 och kom till Sverige 1942, hängandes under en tysk luftvärnskanon på väg från Danmark till Norge. Helena och hennes man Mogens kom till Melbourne 1977.

Minnesceremoni ägde rum i East Melbourne Synagogue. Många var närvarande och det sändes även över zoom så att familj, släktingar och vänner utomlands kunde delta.

Ceremonin inleddes med kvällsbön samt en "kaddish", en bön som sägs av sörjande till minne av den bortgångne. Därefter följde talare som bland annat talade om Helenas engagemang över orättvisorna i världen. Ett av hennes engagemang var just East Melbourne Synagogue (EMS).

Hon försökte varje vecka delta i lördagsgudstjänsten. Blev nära vän med rabbinen och hans familj, blev som en gudmor till deras barn. Eftersom EMS är den äldsta synagogan i Melbourne kommer det många turister på besök. Även många som söker sina judiska rötter. Som den människa Helena var, brukade hon hjälpa dessa besökare och få dem att känna sig välkomna. Därför har man till minne av Helena i synagogan satt upp en plakett. Den är placerad på första bänken precis innanför dörren.

Som nämnts tidigare var Helena aktiv inom många olika organisationer, aboriginer, syriska flyktingar, kurder för att nämna några. Hon var aktiv inom dessa ända in till slutet.

För 20 år sedan, hade jag nöjet att följa med Helena på den årliga minnesceremonin över den svenske diplomaten Raoul Wallenberg (RW). RW blev i slutskedet av 2:a världskriget utsänd från Sverige på uppdrag att rädda så många ungerska judar som möjligt. RW lyckas rädda 60 000 judar i Budapest.

Helena var medlem i Svenska bokklubben och kom ofta på månadsträffarna på Svenska Kyrkan, fram till att sjukdomen förvärrades. Hon kom för den sociala gemenskapen och för att dricka kaffe och äta kanelbulle. Helena var stark i sina åsikter. Hon var rolig och trevlig och vi skrattade mycket tillsammans.

Bokklubben har som tradition att samla in pengar och köpa en stol till Svenska Kyrkan som dedikerats till minne av en bortgången medlem och Helenas stol finns nu på kyrkan vid bordet som bokklubben brukar samlas vid.

Helena var sjuk under en längre tid och till sist vann cancer över henne. Som den osjälviske person hon var donerade hon sin kropp till University of Melbourne. May her memory be a blessing.

Ulla Svensson

